

פרשת כי תצא

כי תדור נדר לה' (כג, כב)

החיד"א דייק מהו שכפל הכתוב באומרו כי 'תדור נדר' ולא נקט כי תדור לה'.

וכתב עלה דמכאן רמז לדברי הגמ' בנדריים (י, א) ולימא קרבן, דילמא אמר קרבן לה', ולימא קרבן לה', דילמא אמר לה' ולא אמר קרבן וקא מפיק שם שמים לבטלה, יעו"ש. הרי דטוב שיאמר קרבן לה' כדי שלא יוציא שם שמים לבטלה, וזהו שאמר הכא בקרא כי תדור דכשבא האדם לידור, יאמר נדר לה' ולא לה' נדר כדי שלא יפסיק בין ה' לנדר ויהיה שמו לבטלה.

ויש לדייק דלא מצינו בחז"ל דחיישינן שמא ימות באמצע, דאין חוששין למיתה אלא חיישינן שמא יתחרט אחר שיאמר לה' ולא ירצה לידור, אלא דצ"ב דא"כ בשביל זה גופא לא יתחרט מנדרו אחר שאמר שם שמים בכדי שלא יהא השם לבטלה.

וצ"ל, עפ"ד הריטב"א בחולין (קו, א) שהנוטל ידיו לאכול פת ובירך ונמלך שלא לאכול תוך כדי ברכתו אין זו ברכה לבטלה, כיון דמתחילה בירך לצורך, וכן מוכח מדברי הר"ן בגיטין לגבי המגרש על תנאי דאף אם יבטל התנאי ונמצא שיש איסור למפרע שנבעלה לאחר, מ"מ לא הוי איסור מה"ת, וא"כ ה"נ לא חשיב ממש שם לבטלה כשמתחרט כיון דאמר בתחילה זאת לצורך, ולהכי לא חיישינן שיתחרט מנדרו.

מקור: רבי חיים קנייבסקי שליט"א